

— Ако има правосъдие въ тая страна, трѣбва правдата да спечели. Не искамъ моето хубаво грозде да го тъпчатъ съ нозе, да го наливатъ въ тъмница, скована въ желѣзни обръчи, и да го превръщатъ въ отрова. Искамъ да си живѣя тъй, както съмъ създадена отъ природата. Гроздето ми да си остане грозде, а не да го превръщатъ въ вино, че да прави бели на людетѣ. Да имъ троши главитѣ и прозорцитѣ, да хвърля сироти дечица голи и гладни на улицата. Не ша да тежатъ грѣхове на съвѣстѣта ми.

— Ти какво ще кажешъ по тая работа? — обърналъ се сѣдията къмъ човѣка.

— Нека да си поема дѣхъ, че тази дама ще ме умори отъ смѣхъ, господинъ сѣдия. Та ако азъ не съмъ, тази кисела госпожа ще си остане единъ дивъ храстъ съ стипчиви трънки. На мене тя трѣбва да благодари публично, а не да ме размаива по сѣдилища. Колкото за виното — да извиняна. По-хубаво питие отъ виното нѣма подъ това слънце. Пъкъ, най-сетне, азъ я обработвамъ, азъ я храня, напоявамъ и се за нея, азъ съмъ ѝ господарьтъ! Това ще кажа азъ.

— Храни ме земята и слънцето, а не ти. За малкитѣ грижи азъ ти връщамъ съ хиляди килограма сладко грозде.

— Споразумейте се и не се карайте, — рекълъ сѣдията. — Всички трѣбва да живѣемъ задръжно и въ сговоръ, че да бждемъ силни. Хайде.

— Човѣкътъ не рачилъ да се споразумѣятъ.

— Азъ ли? Само да ми падне, ще я науча азъ нея!

— Кой кому зло може да стори — тамъ не се знае. Много не се заканвай.

— Тихо! — удари сѣдията по звѣнца. — Тука е сѣдилище, а не кръчма. Имате последна дума! — обърналъ се той къмъ човѣкътъ.

— Азъ знамъ, че отъ гроздето става много хубаво вино и само за туй го бива. Ето моята последна дума!

— Това е заблудата на неукия! — подскочила лозата. Гроздето е чудесна храна. Хиляди болни и здрави хрупатъ на трапезата си моитѣ свежи и вкусни зърна и знаятъ тѣхната цѣлебна сила. Отъ мене могатъ да приготвяватъ сладъкъ гроздовъ сокъ и да го пиятъ вмѣсто киснатото вино. Отъ моето грозде ставатъ чудесни мармелади и петмези. Най-сетне,

